

REJESTR DOTYCZY:

CHEĆIŃSKI Paweł

Nr rejestracyjny

s/c i

z d.

#

Łodzi

W

POLSKA

kraj:

Nota zamieszczona:

w tomie

części

Indeks

Strona 4

N.Dz.

WTOREK, 8 LUTEGO 1977

ŚWIAT POLONII

Paweł Chęciński

Krystyna Malinowska-Wolańczyk

Pragniemy przedstawić naszym czytelnikom artystę, który przybył do Stanów Zjednoczonych przed czterema laty i od tego czasu wystąpił z przeszło 50 koncertami i recitalami.

umożliwiają mu dalsze studia pod kierownictwem profesora Mieczysława Munza. Uczelnia ta wypożyczyła mu ponadto do ćwiczeń fortepian koncertowy. Debiut nowojorski Pawła odbył się w r. 1972 w Carnegie Hall.

technicznych trudności, nie umieszcza chętnie w swym programie sonaty Szymanowskiego i tuzina etiud Chopina. Chęciński udowodnił, że jego palce sprostać mogą każdemu najtrudniejszemu zadaniu... Nie tylko, że grał płynnie i z niezwykłą starannością; akcentował również dźwięki z godną pochwałą wyrazistością i harmonią. Cechy te nadały etiudom szczególnie interesujący charakter".

Wendell Margrave z "Washington Star-News" powiada: "Trzydniowe seminarium fortepianowe 'The Romantic Persuasion' zakończone zostało wczoraj wieczorem recitalem młodego polskiego pianisty Pawła Chęcińskiego...".

Gra jego oszałamiała słuchaczy szczególnie w finale ballady F-moll Chopina. Ostatnie akordy dosłownie tryskały ogniem".

Herbert Lathrop z "Journal" w Manchester w stanie Vermont, kończy swą recenzję słowami: "My wszyscy, którzy słuchaliśmy gry tego artysty, nie możemy się oprzeć uczuciu wdzięczności i nadziei, że usłyszymy go ponownie".

("The Quarterly Review")

Jest to człowiek wyglądający bardzo młodo, raczej cichy i nieśmiały, małego wzrostu, który w tłumie nie zwróciłby na siebie niczyjej uwagi. Dopiero gdy zasiada do fortepianu, staje się olbrzymem. Jego

Chęciński wiele podróżuje. Chociaż od czasu swego przybycia do USA obrał za swą stałą siedzibę Nowy Jork, występował w tym okresie równie często w Europie i Ameryce Południowej jak w Stanach Zjednoczonych. Wielki

Muzycy / pianista/

Copyright: 1970

B.O. Jeżewski

znak rozpoznawczy

Nota:

Jest to człowiek wyglądający bardzo młodo, raczej cichy i nieśmiały, małego wzrostu, który w tłumie nie zwróciłby na siebie niczyjej uwagi. Dopiero gdy zasiada do fortepianu, staje się olbrzymem. Jego oszałamiająca technika gry, jego głębokie zaangażowanie w odtwarzaną muzykę, jego wysoce indywidualna interpretacja, a ponad wszystko trudne, stawiające wielkie artystyczne wymagania utwory, które obejmuje jego repertuar, wywierają ogromne wrażenie na słuchaczach.

Gdy poznaliśmy go w Waszyngtonie po niezwykle trudnym recitalu, urządzonym z okazji urodzin Chopina pod patronatem Polsko-Amerykańskiego Klubu Kulturalnego w Waszyngtonie i Uniwersytetu Amerykańskiego, wybierał się właśnie na tournée do Rosji i Polski; w tym celu przygotował specjalny i — według jego własnych słów — "morderczy program".

Paweł urodził się w Łodzi, a stopień akademicki uzyskał z odznaczeniem na Akademii Muzycznej w Warszawie, gdzie studiował pod kierunkiem tak sławnych profesorów — jak Drzewiecki i Bakst. W rok później otrzymał specjalne wyróżnienie na VIII Konkursie Chopinowskim w Warszawie (r. 1970). W roku 1971 przybył w ramach stypendium im. Fulbrighta do nowojorskiej Szkoły im. Juilliarda i uzyskał tytuł "Master of Arts". Szkoła im. Juilliarda przyznała mu jedno ze swych rzadko udzielanych stypendiów,

Źródła i bibliografia

* Nowy Dziennik

Chęciński wiele podróżuje. Chociaż od czasu swego przybycia do USA obrał za swą stałą siedzibę Nowy Jork, występował w tym okresie równie często w Europie i Ameryce Południowej jak w Stanach Zjednoczonych. Wielki sukces odniósł niedawno na konkursie muzycznym w Rio de Janeiro, gdzie w finałach odegrał dwa wielkie koncerty fortepianowe, nie robiąc między utworami przerwy i kończąc swój występ o północy. Podbił serca publiczności brazylijskiej i krytyków muzycznych, a gdy się okazało, że zajął tylko czwarte miejsce, widownia zagrziała burzliwymi protestami. Gazety, które ukazały się następnego dnia, stwierdziły, że był najlepszym uczestnikiem konkursu. Otrzymał natomiast specjalną nagrodę za najlepsze odtworzenie utworu Rachmaninowa "Rapsodia na temat Paganiniego". Zdobył również w r. 1968 pierwszą nagrodę na Konkursie Muzyki Klasycznej w Polsce oraz pierwszą nagrodę na konkursie Concert Artists Guild Annual Auditions w Nowym Jorku w r. 1972.

Ulubieni kompozytorzy Pawła to Beethoven, Chopin, Brahms, Ravel, Skriabin i Szymanowski.

Recenzje krytyków amerykańskich sięgają od pochlebnych do wręcz entuzjastycznych. Allen Hughes z "New York Times" pisze: "Artysta, obawiający się

nie możemy się oprzeć uczuciu wdzięczności i nadziei, że usłyszymy go ponownie".

("The Quarterly Review")

rozpoznawczy

/8.II.77/